

výminkou povolaný má silnější právo dědické než dědicové zákonní (nál. ze dne 23. června 1880 č. 7216; sb. »Gl. U.« č. 8027). Sekvestrace pro pozůstalost, k níž podány byly odporující si přihlášky, může býti povolena i před podáním žaloby o právo dědické (rozh. ze dne 16. května 1883, č. 5101, sb. »Gl. U.« č. 9435); naproti tomu vyslovil nálež nejv. soudu ze dne 13. října 1885, č. 11.841, časop. »Ger. Ztg.« 1887, č. 39 náhled, že dědic na pořad práva odkázaný teprve po podání žaloby za sekvestraci může žádati.

IX. Poplatky.

Každý arch dědické přihlášky opatřiti jest kolkem za 50 kr. a to i tehdy, když ji podepsali všichni dědicové neb více dědiců společné pozůstalosti, ať si již učiněna byla podáním neb do protokolu (p. s. 43 a, čís. nař. ze dne 26. prosince 1897 č. 305 ř. z., pak výn. min. fin. ze dne 15. října 1855, č. 28.040 a ze dne 4. července 1864, č. 31.966).

Přijetí čestné viz Honorace.

Přijetí dítky za vlastní (Adopce).

I. Pojem a podmínky.

Adopce je smlouva, již zakládá se mezi zvolitelem (adoptantem) a zvolencem (adoptovaným) podobný poměr, jaký stává mezi rodiči a jich dětmi manželskými, zejména nabývá zvolitel moci otcovské (§ 183 o. o. z.). Římské právo znalo arrogaci a adopci v užším smyslu. Arrogace zavedena byla pro personae sui juris, adopce pak pro personae alieni juris. Avšak jak arrogace tak i adopce zakládala zpočátku vždy patriam potestatem pro zvolitele. Justinian co do arrogace změny neustanovil a co do adopce účinek posavadní jen s t. zv. adoptio plena spojil, kdežto adoptio minus plena moc otcovskou zvoliteli více nezjednala, nýbrž jen poměr dětský mezi ním a zvolencem založila. Rakouské právo rozdílu mezi adoptí a arrogací nezná, ač účinky podobné s adoptí spojuje, jaké spojeny byly s římskou adoptio plena, jenže připouští se v § 184 o. o. z., by smlouva adopční právní poměry mezi zvolitelem a zvolencem jinak upravila, než zákonem upraveny jsou, předpokládajíc však, že podstatný účinek adopce v § 182 vytčený (že totiž zvolenec přijímá jméno zvolitelovo a zároveň podržuje svoje vlastní) vyloučen nebude, a že nebudou dotknuta smlouvou adopční práva osob třetích (§ 184 o. o. z.). Proto smlouva adopční, dle které by zvolenec měl sice přijati jméno zvolitelovo, avšak vzdáti se svého původního jména, schválena býti nemůže (rozh. nejv. s. ze dne 21. června 1871 sb. Gl. U. č. 4206). Účelem adopce je pak založiti poměr dětský, tedy jaksi uměle nápodobiti přirozené poměry mezi rodiči a dětmi jich manželskými (jakási imitatio naturae).

Z toho plyne, že nemohou adoptovati ti, kdož v platné manželství vstoupiti nemohou, u nichž tudíž možnost míti děti manželské je vyloučena. Proto nemohli v římském právu adoptovati castrati, proto nemohou dnes adoptovati osoby duchovní, jež přijaly vyšší svěcení, ani osoby řeholní, jež složily slavné sliby čistoty (§ 179, 63 o. o. z.).

Nemohou dále adoptovati osoby, jež mají již děti manželské (zde imitatio naturae třeba není), ani osoby, jež děti manželské pravděpodobně míti ještě mohou, t. j. osoby, které ještě nedosáhly 50. roku věku svého (§ 180 o. o. z.). Rovněž přijalo právo rakouské ustanovení práva římského, že musí zvolitel býti starším aspoň o 18 let (plena pubertas) než zvolenec (§ 180 o. o. z.). Ustanovení toto je odůvodněno shora vytčeným účelem